

[Birgith Mogensen]

på sanktionerne over for grove voldsforbrydelser. CD havde gerne set en endnu strammere holdning over for disse uhyggelige voldsmand, der meningsløst forvolder skade på sagesløse børn, kvinder og mænd.

At hovedparten af politikorpset ligger på linje med CDs ideer angående varetægtsfængsling, hurtig dom og afsoning, har vi fået mange beviser på.

Som tidligere sagt er CDs indstilling til et omfattende og udvidet krimiforebyggende arbejde analog med det væsentlige i statsministerens redegørelse, og vi er parat til at ændre cirkulærer og love for ret hurtigt at få reduceret de alt for høje krimianmeldelsestal.

Til slut vil jeg minde om, at 100 pct. tilladelse af anonyme vidner i meget grove forbrydersituationer burde indføres ved lov. En sådan tilladelse vil kunne forebygge og stoppe de store, forgrenede bander, bl.a. på narke- og terrorområdet. At lade småforbrydere løbe uden straf, såfremt de åbner munden og afslører de større bagmænd, kalder jeg også for forebyggende krimiforanstaltninger.

Jeg kan åbenbart ikke nå mere af min tale.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Kristeligt Folkeparti vil gerne starte med at takke for redegørelsen. Jeg mener, som jeg tidligere har givet udtryk for det, at forebyggelse af kriminalitet må være vores største og vigtigste opgave, og jeg vil gerne understrege, at den er til gavn for alle, også for de kriminelle.

Vi kan ikke sige forebyggelse, uden at vi også siger årsager. Derfor er det uhyre vigtigt, at vi virkelig sætter ind på at finde årsagerne til tingenes tilstand, og Kristeligt Folkeparti vil igen understrege familiens betydning for børn og unge. Jeg vil også nævne betydningen af de kristne livsværdier, som har båret vort folk igennem århundreder, og hvor man siger, at de duer ikke i dag. Måske var det en idé at få noget af den holdning tilbage. Ansvarlighed er også en ting, vi må have med.

Jeg tror, at dér, hvor vi har svigtet mest, er ved, at vi har lavet et samfund for de voksne, der skulle realisere sig selv. Det var de voksne, der skulle være i centrum, og derfor har vi ikke haft plads til børnene og til de unge. Kvindens rolle i samfundet har betydet meget. Man kan sagtens stå og sige, at nu er det

i orden, nu skal man realisere sig selv. Det skulle man også, og jeg synes, det er helt i orden, at kvinderne fik muligheder på arbejdsmarkedet på lige fod med mændene, men samtidig skulle de i langt de fleste tilfælde beholde samme arbejdsbyrde i hjemmet.

Det lyder meget besnærende og godt, men hvad med børnene i denne sammenhæng? Dem kunne man selvfølgelig sende på en institution og til nogle gode pædagoger, men det er bare ikke løsningen. Gode institutioner er et godt supplement, men når institutionen lukker og børnene kommer hjem fra vuggestue og børnehave til far og mor, måske er der kun én, giver det stressende oplevelser. Man kan ikke undgå de situationer. Man må næsten være gjort af et særligt stof, hvis man kan holde til det.

Det betyder, at mange børn og unge ikke rigtig føler, at der i hjemmet er en atmosfære, som er god at være i, og søger uden for hjemmet. Det betyder også, at man måske ikke har de kræfter og det overskud, der skal til, til at høre på børnene, og de bliver så måske henvist til fjernsynet som pasning, hvor de kan se ting og sager, som de ikke har mulighed for at diskutere med forældrene.

Jeg kunne tale længe om det her, og vi har gjort det mange gange, men spørgsmålet er, om vi har mulighed for at ændre på det, hvis vi virkelig vil. Det er såmænd ikke, fordi det er noget specielt borgerligt eller socialistisk; jeg tror, det går på tværs af alle partier. Man skulle prøve på at stå sammen og sige, jamen vi har faktisk råd til at gøre en indsats her, altså både tilgodese kvindernes muligheder på arbejdsmarkedet og tilgodese børnene i dette spil.

Det kan vi bl.a. gøre ved at give større muligheder i nogle år – det gælder selvfølgelig også mændene i de tilfælde, de har lyst til det; nu mener jeg i realiteten, at det er et langt større kvindeproblem, end det er et mandspøblem – for at vende tilbage til arbejdet.

Jeg talte med en så sent som for ganske få dage siden, der har været ude af arbejdsmarkedet i 9–10 år, og hun sagde: hvordan skal jeg nu vende tilbage? Der burde være nogle kurser og lignende, som kunne give en viden om den uddannelse, man nu har fået, og måske også fra det offentlige side støtte til at